

Sygn. akt IV CZ 61/09

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa K.J.

przeciwko R.B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 września 2009 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym skargą kasacyjną (błędnie nazwaną kasacją) wyrokiem z dnia 7 listopada 2008 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda K.J. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 9 czerwca 2008 r.

Zarządzeniem z dnia 18 marca 2009 r. przewodniczący w Sądzie drugiej instancji wezwał skarżącego do uzupełnienia braków skargi w terminie tygodniowym od otrzymania wezwania pod rygorem jej odrzucenia. Powód został m.in. zobowiązany do sformułowania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz do jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

W odpowiedzi na wezwanie pełnomocnik strony powodowej w piśmie z dnia 23 marca 2009 r. stwierdził, że wniosek o rozpoznanie „kasacji” został już w niej zawarty, odsyłając przy tym wprost do treści wniesionego środka zaskarżenia. Wskazał także, iż przesłanką wniesienia skargi był określony stan faktyczny sprawy wynikający - jego zdaniem - w sposób oczywisty z zebranego materiału dowodowego.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2009 r. Sąd Apelacyjny skargę kasacyjną odrzucił z powodu braku w skardze elementów określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., którego skarżący - mimo wezwania - nie uzupełnił.

W zażaleniu na to postanowienie powód, domagając się jego uchylecia, ograniczył się do stwierdzenia, że „kasacja” odpowiada wymaganiom przewidzianym w Kodeksie postępowania cywilnego oraz powołał się na swoje pismo z dnia 23 marca 2009 r. skierowane do Sądu odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie zażalenia nie zawiera żadnej argumentacji prawnej, nie może jej bowiem zastąpić wyrażenie przez skarżącego przekonania - ewidentnie przy tym nie usprawiedliwionego - że skarga kasacyjna spełniała ustawowe wymagania.

Analiza treści skargi kasacyjnej prowadzi do jednoznacznej konkluzji, że Sąd drugiej instancji trafnie ocenił, iż skarga nie zawierała w swej treści wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienia wniosku. Zasadne zatem było wezwanie skarżącego do uzupełnienia wniesionego środka zaskarżenia o jego brakujące elementy. Z bogatego, wielokrotnie publikowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego jasno wynika, w jaki sposób należy formułować wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie (por. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151 oraz postanowienie SN z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135). Wystarczy zatem w tym zakresie jedynie stwierdzić, że nie czyni zadość wymaganiu określonemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 maja 2009 r., czyli do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, Dz.U. Nr 69, poz. 593) ograniczenie się do przedstawienia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), lecz konieczne jest sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i zaprezentowanie wyodrębnionego, odpowiednio umotywowanego jurydycznie stanowiska co do potrzeby rozpoznania skargi (por. m. in. postanowienie SN z dnia 23 października 2002 r., IV CK 6/02, niepubl., postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Trzeba stwierdzić, że skarga powoda nie spełnia minimum wymagań w rozważanym zakresie i nie zawiera, ani wniosku o jej przyjęcie ani jego uzasadnienia.

Zważywszy, że skarga kasacyjna nie zawierała elementów, o których mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. (w poprzednim brzmieniu), a powód braku tego mimo stosownego wezwania nie usunął, Sąd drugiej instancji trafnie skargę tę odrzucił.

Postulowane przez skarżącego dokładne zapoznanie się z wniesioną przezeń skargą, prowadzi do wniosku, że skarga dotknięta jest innym jeszcze brakiem – nie zawiera prawidłowego uzasadnienia podstawy naruszenia powołanych w niej przepisów prawa materialnego, lecz w sposób niedopuszczalny, bo sprzeczny z zakazem wynikającym z art. 398³ § 3 k.p.c., odnosi się wyłącznie do ustalenia faktów i oceny dowodów oraz prezentowania własnej ich wersji przez skarżącego.

Taki brak skargi jest nieusuwalny i stanowi autonomiczną przesłankę jej niedopuszczalności.

Wobec tego, że zażalenie jest bezzasadne, Sąd Najwyższy orzekł, jak sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Ubocznie należy zauważyć, że wbrew (wynikającemu ze wzmianek czynionych w pismach) odmiennemu przekonaniu pełnomocnika powoda, wnoszącego w jego imieniu środki zaskarżenia do Sądu Najwyższego, jego umocowanie nie wynika z wyznaczenia go do czynności pełnomocnika z urzędu, które nie rozciąga się na postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej, lecz ze złożonego pełnomocnictwa procesowego.